

Arrest

nr. 86 249 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij, van Indiase nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

M., S.(...) (R.R (...))

Geboren te Pharour Punjab op (...)1966

Nationaliteit: India

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in de aanvraag meer bepaald op punt 2.8A van de vernietigde instructies. Om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009 dient betrokkene aan drie cumulatieve voorwaarden te voldoen. Ten eerste moet betrokkene een ononderbroken verblijf in België hebben van tenminste 5 jaar teruggerekend vanaf 15.12.2009. Ten tweede dient betrokkene een wettig verblijf of geloofwaardige poging te hebben gehad voor 18.03.2008. Tenslotte moet betrokkene een lokale verankering in België aantonen, bestaande uit sociale banden, de kennis van een landstaal en de werkbereidheid.

Uit onderzoek van het dossier van betrokkene blijkt dat hij voldoet aan twee van bovengemelde voorwaarden: het ononderbroken verblijf in België en de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België. Wat de duurzame lokale verankering in België betreft, werd geoordeeld dat het dossier diende overgemaakt te worden aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Betrokkene werd uitgenodigd op de zitting van de Commissie op datum van 20.09.2010, waar hij werd bijgestaan door zijn raadsman.

Op basis van de elementen in het dossier en op basis van de zitting van 20.09.2010 besliste de Commissie van Advies voor Vreemdelingen om over te gaan tot een ongunstig advies voor wat de duurzame lokale verankering van betrokkene betreft. Uit de zitting bleek dat ondanks dat betrokkene Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, zijn kennis van het Nederlands quasi nihil is en dat betrokkene amper tot geen enkele moeite gedaan heeft om de taal te leren sinds hij in België verblijft (vanaf 2004). Daarnaast werd vastgesteld dat er geen bewijzen zijn van arbeid in het verleden en dat betrokkene geen concrete vooruitzichten op werk zou hebben. Tenslotte werd vastgesteld dat er geen andere bewijzen van sociale banden in België zijn. Betrokkene heeft geen familie in België: een bromfietsverzekering wijst niet op sociale verankering en de bijgevoegde getuigenverklaringen wijzen slechts op loutere aanwezigheid in België en niet op integratie.

Op 16.11.2010, 07.12.2010 en 19.04.2011 maakte de advocaat van betrokkene aanvullingen over aan onze diensten, met daarbij een arbeidscontract bij de firma ‘Bvba S. F. en S.(...)’, werkbelofte, aanbevelingsbrieven (bij de aanvulling dd. 19.04.2011 bevond zich een aanbevelingsbrief bij diezelfde firma) en een doorverwijskaart van het Huis van het Nederlands. De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de heer Melchior Wathelet besliste op 08.02.2011 en opnieuw op 15.03.2011 (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier) dat deze aanvullende informatie echter geen afbreuk doet aan het ongunstig advies dat werd gegeven door de Commissie voor advies inzake de

duurzame lokale verankering in België (dat moet worden aangetoond door een geheel van feitelijke elementen; te weten sociale banden, de kennis van een landstaal én de werkbereidheid). De duurzame lokale verankering in België wordt dus niet aangetoond.

Uit het onderzoek naar het geheel van de feitelijke elementen van het dossier, kan niet anders dan besloten worden dat betrokkene niet voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot punt 2.8A van de instructies, nu betrokkene zijn duurzame lokale verankering in België niet aantoont. Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen wordt dan ook gevolgd.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 17.05.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 18.05.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk iets meer dan zes maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 13 januari 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Beslissing DVZ-BXL dd. 29/09/11 : ° de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art.6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, al. 1,2° wet 15/12/80). *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 17/05/05. *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd.29/11/04. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“Middelen: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21juni 2004, nr. 132 710);

Doordat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7december2001. nr. 101.624);

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekende partij ingediend op 15 december 2009, in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, ten onrechte ongegrond verklaarde; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte oordeelde dat verzoekende partij niet voldoet aan de derde regularisatievoorwaarde van punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19juli 2009:

Om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2. 8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009 dient betrokkene aan drie cumulatieve voorwaarden te voldoen. Ten eerste moet betrokkene een ononderbroken verblijf in België hebben van tenminste 5 jaar teruggerekend vanaf 15.12.2009. Ten tweede dient betrokkene een wettig verblijf of geloofwaardige poging te hebben gehad voor 18. 03.2008. Tenslotte moet betrokkene een lokale verankering in België aantonen, bestaande uit sociale banden, de kennis van een landstaal en de werkbereidheid

Terwijl in de instructie van 19juli 2009 het begrip duurzame lokale verankering als volgt omschreven wordt: "Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.";

Terwijl de instructie van 19juli 2009 verder nog het volgende stelt: "Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

Werkverleden en werkbereidheid beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.";

Terwijl verwerende partij ten onrechte motiveert in de bestreden beslissing dat de aanvullende informatie, overgemaakt aan verwerende partij door de voormalige raadsman van verzoekende partij, na de zitting van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (ofwel arbeidscontract bij de firma 'Bvba S. F. en S.(...)', werkbeloftes, aanbevelingsbrieven en een doorverwijskaart van het Huis van het Nederlands) geen afbreuk doet aan het ongunstig advies dat werd gegeven door de Commissie voor Advies inzake de duurzame lokale verankering in België en dat de duurzame lokale verankering in België niet wordt aangetoond;

Terwijl de Commissie stelde dat werd 'vastgesteld dat er geen bewijzen zijn van arbeid in het verleden en dat betrokkene geen concrete vooruitzichten op werk zou hebben;

Terwijl de motivering van verwerende partij zich niet kan beperken tot dit advies te volgen, waardoor ze in strijd is met de gegevens van het administratief dossier, nl. er zijn wel concrete vooruitzichten op werk;

Terwijl verwerende partij niet ernstig kan overwegen dat door de aan het administratief dossier toegevoegde stukken, zoals hoger vermeld, geen afbreuk wordt gedaan aan het ongunstig advies van de Commissie;

Terwijl verwerende partij ingevolge de aanvullingen, na dit advies wel beschikte over andersluidende gegevens of informatie, waardoor ze bijgevolg niet zonder meer en zonder verdere motivering het advies van de Commissie kan volgen en het motiveringsbeginsel schendt;

Terwijl de overwegingen van verwerende partij geen steun vinden op de gegevens van het administratief dossier;

Terwijl verwerende partij uit het administratief dossier onjuiste besluiten heeft getrokken;

Terwijl anderzijds uit de verklaring van het Huis van het Nederlands (stuk 2), dewelke ook als aanvulling, na de zitting van de Commissie, werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoekende partij zich reeds op 18 oktober 2007 aanbood bij het Huis van het Nederlands en opleiding volgde tijdens het schooljaar 2007-2008 en dat om financiële redenen verzoekende partij de opleiding niet heeft kunnen beëindigen;

Terwijl deze feiten dateren van vóór het bestaan van de instructie van 19juli 2009 waarbij blijkt dat verzoekende partij reeds in het verleden inspanningen verrichtte naar de kennis van het Nederlands;

Terwijl de gegevens die deze verklaring van het Huis van het Nederlands (stuk 2) bevat, niet het voorwerp hebben uitgemaakt van de overwegingen die geleid hebben tot de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de bestreden beslissing;

Terwijl herhaald wordt dat het begrip ‘duurzame lokale verankering’ een feitenkwestie is maar desalniettemin vastgesteld wordt dat de overtuigingsstukken dienaangaande, zoals de motivering van de bestreden beslissing aantoont, niet op hun inhoud werden onderzocht;

Terwijl het volstrekt onjuist is te oordelen dat de aanvullingen geen afbreuk doen aan het advies van de Commissie omdat de gegevens van het administratief dossier van vóór en na de zitting van de Commissie, niet gelijklopend zijn (tegenstrijdig zijn);

Terwijl de nieuwe gegevens de overwegingen van de Commissie weerleggen, waarbij de motiveringsplicht minstens vereist dat toegelicht wordt waarom verwerende partij, ondanks andersluidende gegevens, het advies volgt van de Commissie;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt”;

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat zij niet voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden gesteld in het criterium 2.8A van de vernietigde instructie, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat zij wél duurzaam lokaal verankerd is. Deze voorwaarde blijkt te geven van een duurzame lokale verankering, kadert in het criterium 2.8A zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, meer bepaald van het criterium 2.8A. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 6 juni 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van het artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 28 april 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar haar verzoekschrift.

Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in het enig middel, dewelke een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 16 april 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de

discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijken bijgevolg niet dienstig.

De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 28 april 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 juni 2012 beperkt de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar haar verzoekschrift.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 6 juni 2012 slechts stelt te verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 16 april 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.5 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS